

Ens costa concretar?. La determinació

Si mirem el diccionari de la llengua catalana diu que *determinar* és "fixar, establir, exactament (alguna cosa) com a resultat d'una deliberació, d'un raonament, d'una investigació", si ens fixem en *determinat* diu "concret, especial, particular" i més avall "decidit, resolt a prendre una determinació i a mantenir-la" i també *determinisme* "doctrina i sistema filosòfic segons els quals qualsevol fet fenomènic és resultat necessari d'un conjunt de determinacions que poden ésser expressades i sintetitzades en una sèrie de lleis universals".

Aquestes definicions ens parlen d'una capacitat humana relacionada amb el desig, amb les ganes de fer coses i també amb una il·lusió. Quan aquest està fixat en un fi diem que estem determinats a fer quelcom de manera decidida. També en les definicions s'inclou la idea de pensament, raonament, que introdueix el que segons Descartes ens fa existir, és a dir, que pensem i que existim; Rera aquest concepte de determinació hi ha la idea de llibertat com també la d'autodeterminació que és la capacitat del lliure albir, és a dir de decidir el nostre destí i en definitiva que volem fer amb la nostra vida.

Però en aquestes paraules que són certes, en definitiva que som éssers dotats de la capacitat de ser lliures i per tant de realitzar-nos i ser feliços hi ha també problemes i complexos que coarten aquesta capacitat que podríem dir s'ha de treballar. Jo ho miraria des de dos flancs, l'un el social, és a dir els impediments en lo social, en els altres, en l'exterior, i l'altre en l'interior, és a dir en les traves o els auto sabotatges a que vegades ens sotmetem nosaltres mateixos.

L'exterior és canviant, hi ha millors o pitjors condicionants per a poder complir els nostres desitjos. Actualment amb la crisi que hi ha semblaria que tot està parat que tot està retallat i acabat però no hi estic d'acord. El que està parat és l'economia, però les persones no estem parats, podem estar aturats laboralment però això no vol dir que no fem res! i aquest programa "El punt de l'interrogant" n'és un bon exemple. Llavors més

enllà dels condicionants socials hi ha el desig de cadascú, la determinació de cadascú de tirar endavant allò que vol.

Del cantó individual hi ha també determinants o potser camins que em d'anar de construir seguint el nostre criteri. Allò que considerem millor, allà on volem arribar, són fites desitjades jo diria molt importants i potser el més important creadors de sentit.

PERÒ: Per què hi ha vegades que a pesar d'aquest desig intens de fer una cosa, ens costa tirar endavant? estem cansats, deprimits i no ens volem aixecar del llit o el sofà. Mandra, avorriment, falta de confiança o autoestima? o és potser un altre cosa????

CAMINANTE NO HAY CAMINO - JUAN MANEL SERRAT